

Tình Yêu Và Định Mệnh

Contents

Tình Yêu Và Định Mệnh	1
1. Chương Câu Chuyện Số 1	1
2. Chương Câu Chuyện Số 2	4
3. Chương Câu Chuyện Số 3	5
4. Chương Câu Chuyện Số 4	7
5. Chương Câu Chuyện Số 5	9
6. Chương Câu Chuyện Số 6	11
7. Chương Câu Chuyện Số 7	15
8. Chương Câu Chuyện Số 8	18

Tình Yêu Và Định Mệnh

Giới thiệu

Định Mệnh - là quan niệm của con người về số phận. Định mệnh đôi lúc sẽ đầy đau khổ nhưng cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-va-dinh-menh>

1. Chương Câu Chuyện Số 1

Giới thiệu : Phạm Thị Anh Thư (Cô)

Vương Bằng Phong (Anh)

Cô là 1 cảnh sát hình sự, được nuôi dạy với ước mơ trở thành cảnh sát, cuối cùng ước mơ cũng thành hiện thực.

Anh là giám đốc 1 công ty bình thường, hiện đang ở cái tuổi 23, còn cô kém anh 1 tuổi.

Cứ tưởng, cô và anh sẽ như 2 đường thẳng song song không bao giờ chạm nhau. Nào ngờ, 1 ngày, công ty anh bị lừa, cũng là ngày anh với cô gặp nhau. Cô xuất hiện với 1 bộ âu phục bình thường nhưng toát lên

về lịch sử. Cô đã cứu công ty anh, cô đã tìm ra tên nội gián bán cổ phiếu công ty anh. Từ đây, anh mang ơn cô. Bắt đầu từ lúc đó, anh trở thành 1 cái đuôi luôn bám theo cô.

- Làm ơn anh tha cho tôi đi - Cô

- Nhưng cô là ân nhân của tôi. Và bản thân tôi cũng muốn làm bạn với cô - Anh

- Tôi không cần. Anh chỉ cần đãi tôi 1 bữa là được - Cô

- Như vậy sao được chứ ! Công ty đối với tôi còn quan trọng hơn cả tính mạng và cô là người đã cứu cái tính mạng đó của tôi. Vậy cô là ân nhân của cả cuộc đời tôi. Tôi sẽ chỉ đi khi nào tôi cứu cô 1 lần - Anh

Nhưng anh và cô đều là những người bận rộn nên thời gian cô cảm thấy phiền phức vì anh hầu như không còn nhưng chẳng hiểu sao, mỗi khi cô về thì cũng thấy anh đến đón. Có vẻ như anh rất cố gắng.

- Anh không cần làm như vậy đâu ? - Cô

- Không sao. Bản thân tôi thích như vậy mà ! - Anh

Và từ khi nào, đối với cô, anh đã trở thành người không thể thiếu trong cuộc đời của cô. Hôm nay...anh không đến. Chẳng hiểu sao, cô vẫn đứng đó đợi...nhưng anh vẫn chưa đến...Đã muộn rồi. Cô đành đi về. Trên đường về...cô thấy anh...hôm nay anh sống bước đi cùng ai ? Cô ấy tầm 20 tuổi. Cô ấy xinh đẹp trong bộ váy màu đỏ và mái tóc nhuộm nâu nhạt được uốn nhẹ. Anh đã nhìn thấy cô, trái tim anh khẽ nhói đau. Cô vội bước qua. Lúc này, khoảng cách giữa cô và anh chẳng khác nào người đứng. Anh vội đẩy cô gái kia ra, cố chạy theo thật nhanh. Cô cũng chạy. Dưới ánh đèn điện nhấp nháy, người chạy, người đuổi. Anh vội nắm lấy tay cô. Cô theo phản ứng quật ngã anh.

- Au ! - Anh kêu lên rồi khẽ ngồi dậy

- Xin..lỗi - Tiếng cô ngắt quãng

- Cô khóc à ? - Anh

Cô lặng lẽ quay mặt đi

- Đây cô khóc đấy à ? - Anh đứng dậy, tiến lại trước mặt cô

- Không ! Tôi không có khóc ! - Cô

- Mắt cô đỏ hoe rồi kìa ! Sao cô lại khóc ? - Anh

- Tôi...nghĩ...là...Hình như tôi thích anh rồi - Cô

- Cô đùa vui thật - Anh

- Tôi không đùa ! - Cô nói mà nước mắt tiếp tục ứa ra

Anh ôm chầm lấy cô

- Tôi cũng thích cô ! - Anh

- Anh nói thật chứ ? - Cô

- Thật 100 % Nếu không cô hãy nghe trái tim tôi đập đi. Nó đập thành thịch này giờ rồi này ! - Anh

- Vậy tại sao anh lại đi với cô gái đó ? - Cô

- Thật ra là như vậy. Cô ấy là con của đối tác anh, cô ấy thích anh nên đòi đi chơi. Trước sự ép buộc của cha cô ấy nên anh đành phải đưa cô ấy đi - Anh

- Hể ? Thật vậy sao ? Vậy em ghen tuông thừa rồi - Cô

Anh ôm chầm lấy cô, thủ thủ :

- Em đừng nói như thế chứ. Anh giận đó - Anh

- Hi ! Em đùa thôi ! - Cô

Cô nở 1 nụ cười tươi rói rồi dụi đầu vào ngực anh. Tối nay, anh và cô trao nhau nụ hôn dưới ánh đèn mập mờ. Đã 1 năm qua, cô và anh yêu nhau. Một ngày...

- Anh ! - Cô

- Tại sao hôm nay sao em đến chỗ anh vậy ? Lúc trước có ép em cũng không đến mà !! - Anh

- Thật ra...em bị điều đi Singapore - Cô

- Sao em lại bị điều đi Singapore ? - Anh

- Ở Singapore có 1 tên tội phạm nghiện ma túy từ Việt Nam chạy sang bên. Em là người đã làm cho tên đó trốn thoát nên bây giờ em có trách nhiệm phải bắt hắn về - Cô

- Em đi bao lâu ? - Anh

- Em nghĩ chắc tầm 1- 2 tháng - Cô

- Chỉ là 1 tên tội phạm thôi mà - Anh

- Nhưng tên này khét tiếng giết người dã man. Nếu hắn giết người ở Singapore thì em cũng sẽ là người phải chết - Cô

- Xin lỗi ! Anh hơi ích kỉ ! Hôm nào em đi ? - Anh

- Mai ! - Cô

- Nhất định anh sẽ đợi em về ! - Anh

Vậy là từ mai cô không còn xuất hiện bên anh nữa. Đã 1 tháng trôi qua. Cô đã về Việt Nam. Cô gọi điện cho anh

- Em về Việt Nam rồi à ? - Anh

- Em về rồi ! Nhưng ở Singapore em có quen 1 người bạn. Cô ấy cũng là 1 nữ cảnh sát như em. Nhưng cô ấy vì bị tên đó bắt mà phải cắt bỏ chân của mình. Em muốn cô ấy sống ở nhà chúng ta...Liệu anh có đồng ý không ? - Cô

- Anh nghĩ là không nên. Vì chúng ta sẽ phải lo thuốc thang cho cô ấy. Nhưng em biết đấy, 2 ta đều là những người bận rộn, đâu có thời gian cô ấy chăm sóc cho cô ấy chứ. Anh nghĩ như vậy đó !! - Anh

- Dạ ! Ra vậy ! Vậy thì thôi ! - Cô

Anh chờ cô về...10 giờ đồng hồ trôi qua...vẫn chưa thấy cô về. 1 cuộc điện thoại đến máy anh

- Alo ! - Anh

- Anh có phải người thân của cô Phạm Thị Anh Thư ?

- Anh là ai vậy ? - Anh

- Tôi là cảnh sát.

- Sao cảnh sát lại nghe máy của cô ấy ? - Anh

- Tôi hỏi lại lần nữa anh có phải người thân của cô Phạm Thị Anh Thư ?

- Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy ! - Anh

- Vậy tôi vô cùng thương tiếc báo tin. Vợ anh đã chết do chấn thương sọ não

Anh vội lao tới hiện trường. Anh thấy hình骸 1 cô gái bê bê máu đang nằm giữa đồng máu tanh cùng với 1 bên chân, bên chân còn lại không còn nữa. Lúc này, anh mới ngờ ngờ nhận ra, người cô nói đến chính là cô. Anh đã hất gáo nước lạnh vào người cô, anh là người đã gây ra cái chết của cô.

- Cô ấy chết do nhảy từ lầu 8 xuống. Còn bên chân có lẽ là bị thương do chiến đấu. Được biết cô ấy là cảnh sát.

Anh tái mặt đi. Bây giờ, tình yêu giữa cô và anh, đám cưới giữa cô và anh chỉ còn là hư vô, chẳng hề còn tồn tại. Mọi thứ đã chấm dứt.

2. Chương Câu Chuyện Số 2

Tên truyện : LẶNG NHÌN ANH

Em là 1 cô gái vừa tròn đôi mươi, em là người rất nhút nhát, sợ giao tiếp với người khác, chỉ dám giao tiếp với những người thân quen.

Anh là 1 chàng trai 24 tuổi, trái ngược với em, anh là 1 hotboy ” triệu người mê, vạn người thích ”, năng nổ, hiền lành.

Em thích anh, nhưng anh chưa bao giờ coi em khác gì 1 cô em gái.

Quả thật, em và anh là anh em ruột.

Bạn thân của em, nhỏ là 1 cô gái hiền lành, ngoan hiền, khá tự tin và bạo động. Tính cách của nhỏ cũng có chút giống với tính cách anh.

Em biết, em biết anh thích nhỏ.

Kiếp này, em và anh được sinh ra làm anh em, vậy nên đối với anh, em chỉ là cô em gái, mãi mãi chỉ như vậy.

Hôm nay nhỏ đã nói với em

- Thật ra...Thật ra...mình thích anh hai của cậu - Nhỏ

Em thất thần, trái tim em khẽ nhói đau.

Không ! Thực sự nó đau lắm rồi, nó sắp vỡ vụn mất.

Em không nói gì. Nhỏ khẽ lay người em. Em vẫn chẳng động đậy. Nhỏ tức giận bỏ đi.

Bây giờ trái tim em đã thực sự tan nát rồi.

Giờ em chỉ là người thứ 3, lặng nhìn 2 người nảy sinh tình cảm với nhau.

Em cảm thấy tội lỗi. Vì em biết, em biết nhưng không nói ra, không làm gì cả. Em để mặc cho tình cảm của 2 người đang ngày 1 lớn dần.

Phải phân rõ giữa tình cảm và lí trí. Cuối cùng em quyết định rút lui.

Em gọi anh và nhỏ đến gặp nhau. Hai người tỏ tình rồi trao nhau nụ hôn đắm say. Em chỉ biết đứng đó nhìn, em khóc, em khóc, mà nước mắt chảy ngược vào tim.

Nhỏ đã thấy em khóc.

- Ê ! Sao cậu lại khóc vậy ? - Nhỏ

- Đâu ? Tổ có khóc đâu ! - Em vội vàng lau nước mắt

- Đúng là em vừa khóc mà ! - Anh

- Tình cảm 2 người thật là sâu đậm. Nên em thấy xúc động quá ấy mà . Em mừng vì em đã giúp được 2 người. Thôi em không đứng đây làm phiền 2 người nữa. Bye ! - Em nói rồi quay gót bước đi

Em lặng người. Em đã nói dối. Có lẽ tình cảm này không nên được bất cứ ai biết hết. Em sẽ chôn sâu nó vào tim.

Em chỉ có 1 mong ước.

Nếu thật sự có kiếp sau. Thì làm ơn, đừng để em là em gái của anh, tình cảm của anh là dành cho em.

Còn...nếu tình cảm của anh không thuộc về em, thì em xin ước...ông trời...đừng để em và anh gặp nhau.

Cuộc sống của em, là em gái của anh, yêu anh, nhưng lại không nhận được tình cảm của anh, chỉ có thể tro mắt đứng nhìn anh bên cô ấy.

Nhưng ít ra...em mừng vì em đã nhìn thấy anh hạnh phúc...

Chỉ vậy thôi em cũng không hối tiếc...

Bóng hình nhỏ bé thấp thoáng, em thả mình nhẹ bẫng, như chiếc lông vũ rơi nhẹ xuống đất.

Em chết...Em chết vì tình yêu...tình yêu em dành cho anh.

Em đã quyết định sẽ chôn sâu nó vào tim, nhưng em không thể ngăn cản được.

Mỗi lần gặp anh, tình cảm trong em lại trào dâng. Thôi thì có lẽ suốt đời em cũng chẳng thể quên anh được. Em nguyện chết vì tình, ít gì nó cũng sẽ giúp em quên đi tình cảm của em dành cho anh.

Tình yêu này thật là to lớn, bất tận.

Người ta nói : Tình đầu khó phai.

Anh là mối tình đầu của em, sao em quên anh được chứ.

Số phận thật trớ trêu, anh và em là anh em, có sao em lại yêu anh đến vậy. Nhưng chuyện chúng ta là anh em sẽ chẳng thay đổi, sinh ra là vậy, suốt đời cũng là vậy.

3. Chương Câu Chuyện Số 3

Tên truyện : Tình Yêu Là Trái Đắng Hay Quả Ngọt

Anh là 1 tên cướp, không việc làm, công việc của anh đơn giản là đi cướp đồ của người khác.

Em là 1 cô gái hiền lành, luôn giúp đỡ anh, đó là cách em thể hiện tình cảm của mình.

Em năm nay vừa tròn 18 tuổi. Anh lớn hơn em nhiều tuổi, năm nay anh 22 tuổi.

Anh là hàng xóm của em. Em và anh được sinh ra tại 1 khu ổ chuột. Anh là 1 đứa trẻ mồ côi cha mẹ từ nhỏ. Em cũng vậy. Anh và em luôn có được sự giúp đỡ tận tình từ rất nhiều người hàng xóm. Mặc dù nơi đây chỉ là 1 khu ổ chuột, nhưng mọi người ở đây đều nương tựa vào nhau mà sống.

Em thích anh, em thích cái hình anh chững chạc, nghiêm khắc nhưng tốt bụng. Anh luôn giúp đỡ em trong mọi việc. Nhiều khi, anh quá tốt bụng đến nỗi em đã tự mình ảo tưởng rằng anh đang thích em. Nhiều lúc em còn tự cười vào mặt mình vì bản thân đã quá mơ mộng rồi.

Hôm nọ, anh vừa đi ăn trộm về...

Em đã thấy anh chia bớt số tiền mình vừa cướp được cho mấy cậu bé ăn xin sống trong khu.

Em chỉ biết đứng đó cười mỉm. Thật ra, em đã mất trí nhớ 1 năm nay. Em chỉ biết mình không có cha và mẹ.

- Chào em ! – Anh vội lướt nhẹ qua em

Lúc nào em cũng thấy, anh cố tạo khoảng cách với em. Em biết, và em đau...em đau lắm. Trái tim em sắp vỡ tan mất.

Hôm nay, em đi qua chỗ mấy bà hàng xóm. Mấy bà ấy đang bàn tán gì đó. Em tò mò nên nấp tạm vào chỗ nào đó, nghe lén.

- Cái thằng nhóc gì đấy, hay đi ăn cướp ấy, lần nào tôi cũng thấy cậu ta chia tiền cho mấy thằng nhóc ăn xin

- Nó tốt thật. Nhưng lại chỉ biết lo chuyện bao đồng, thân mình lo còn chưa xong. À, còn cái cô bé cạnh nhà cậu ta nữa.

- À ! Rồi ! Cô bé ấy đáng yêu thật. Tội nghiệp là lại mất cha mẹ, đã vậy còn mất trí nhớ.

- Ngày, này. Hình như nó thích cái thằng nhóc đó thì phải. Lần nào cũng thấy cô bé lặng lẽ ngắm thằng nhóc đó.

Em giật nảy mình. Em không biết là tình cảm của em lại bị chú ý tới vậy, nó dễ nhận ra vậy sao. Chẳng lẽ anh cũng đã biết ?

- Hể ? Thật vậy sao ? May là nó không có nhớ tí gì. Chứ nếu nó mà nhớ ra nguyên nhân cái chết của người mẹ đã sống cạnh nó 1 năm trước không khéo nó chết mất.

- Sao ? Chuyện gì thế ?

- Hể ? Bà không biết à ? Thực ra cái người mẹ đó của nó, mới chết 1 năm trước thôi, ngay tại căn nhà nó đang sống. Nghe nói, bà ấy giành dụm được 1 số tiền lớn, chuẩn bị chuyển nhà đi. Nhưng không biết ma xui quỷ khiến nào, 1 tên trộm lại nhảy vào cướp tiền, do ẩu đả nên tên trộm đã giết bà ấy.

- Bà biết tên trộm ?

- Không ! Tôi chỉ đoán mò thôi !

Em hốt hoảng. Chẳng lẽ người mà mấy bà ấy đang nói lại là...

Không ! Không thể tin được. Em cố chạy đi thật nhanh. Bởi vì...Bởi vì...em sợ phải nghe tên của tên trộm đó.

Nhưng ông trời thật sự chẳng hề muốn buông tha cho em.

...Tai em ù đi...

...Nước mắt tự dưng rơi lã chã...

...Chân em khuyu xuống...

...Tay em ôm lấy đầu...

...1 mảnh kí ức tràn vào đầu em...

Cảnh...đôi tay em bê vết máu...trên quần áo cũng dính máu...Nước mắt em rơi lã chã...đằng xa là hình hài bé nhỏ của mẹ đang nằm trong vũng máu...mắt mở to, tròn tròn, trông rất đáng sợ...Anh đang cầm con dao dính đầy máu. Tay anh run bần bật, con dao rơi xuống đất...Anh sợ hãi nhìn em...Em đang khóc, sau đó nhìn anh với đôi mắt mang đầy nỗi hận tận tủy xương.

Lúc này, trái tim em phát ra 1 tiếng rắc.

Nó đã vỡ vụn.

Không ngờ có ngày em đã phạm phải 1 sai lầm chết người.

Em đã yêu anh.

Càng đáng cay hơn nữa...Anh giết mẹ em.

Tại sao ông trời lại để em yêu anh chứ ?

Để rồi khi đó đè bẹp em bằng nỗi đau mất mẹ và sự tan nát của thứ tình cảm em đã ấp ủ bấy lâu.

Em chạy đến nhà anh, thấy anh đang ôm hôn một cô gái. Cô gái ấy, với thân hình cực kì nóng bỏng.

- Anh ! Tại sao giết mẹ tôi ? – Em hét lên thật lớn

Cô gái kia nghe vậy sợ hãi chạy đi.

- Ồ ! Vậy ra em đã nhớ ra ! – Anh nhovn miệng cười

Em đang cay. Em nghĩ em sẽ tha thứ cho anh nếu anh có 1 hành động hối hận.

Nhưng em đã không biết rằng. Anh cố tình làm như vậy vì anh biết, em sẽ không tha thứ cho anh.

Em rút trong người ra 1 con dao.

Anh giữ chặt lấy cổ tay em. Quyết không để con dao đụng vào da thịt anh.

Và rồi, anh đã thả tay đâm vào trái tim em.

Em đã nhận ra 1 điều, sai lầm duy nhất của cuộc đời em chính là việc đã dành trái tim em cho anh, em đã yêu anh thật sâu đậm.

4. Chương Câu Chuyện Số 4

Em là 1 cô gái mang 1 khả năng kì lạ. Em là người vô cùng bình thường với đôi mắt kính bóng nhẫy.

Anh là 1 chàng hotboy năng nổ, là 1 hoàng tử nụ cười chính hiệu

Em nghĩ, em sẽ chẳng có nổi 1 tình yêu đẹp suốt quãng thời gian ở phổ thông này. Phải, em là 1 cô gái 17 tuổi. Và anh học cùng lớp với em.

Em luôn cảm thấy phiền phức khi mà mỗi giờ ra chơi, đám nữ sinh cũng nhao nhao xuống chỗ anh nói chuyện.

Chính vì vậy, mà em chẳng có lấy 1 người bạn.

Anh cũng mang 1 khả năng đặc biệt, đó là việc nhìn thấy linh hồn người chết.

Em cũng chỉ là 1 cô gái với học lực bình thường,... nói chung là cái gì cũng rất là bình thường. Nhưng anh lại chú ý đến em...Bởi ở cạnh em, có 1 linh hồn.

Vậy nên, giờ ra chơi nào anh cũng ra bắt chuyện với em.

Em đã không có bạn, đám nữ sinh nay còn ghét em hơn.

- Hi ! – Anh

- ...- Em không nói gì, chỉ lặng lặng bỏ đi

- Ê ! Hồn ma kia ! – Anh

- Dề ! Ý anh nói tôi xấu như ma ý gì, tôi biết rồi – Em càng ghét anh hơn, bỏ đi chỗ khác.

Còn hồn ma kia, lặng lẽ đứng nhìn anh rồi nói.

- Cậu thấy tôi ?

- Phải ! – Anh

- Cậu muốn biết cái gì ?

- Tại sao anh lại đi theo cậu ấy ? – Anh

- Cậu không cần biết. Cậu đâu phải là người mà tôi cần tìm

- Vậy anh tìm ai ? Chẳng lẽ anh cứ lẳng lặng đi theo cậu ấy hoài ư ? Tôi muốn giúp anh siêu thoát – Anh

- Nếu cậu có thể... yêu nó ?

- Hử ? – Anh ngạc nhiên

- Tôi là anh trai của nó. Gia đình chúng tôi đã qua đời 5 năm trước. Chỉ riêng mình nó là được cứu sống. Tôi muốn tìm cho nó người thay tôi chăm sóc nó, yêu thương nó. Nhưng chừng nào nó còn tiếp tục đơn độc

thì làm sao có thể tìm ra được người đó cơ chứ. Chính vì vậy, tôi không thể tìm được người đã đem lại hạnh phúc cho nó.

- Ra vậy...Tôi sẽ làm bạn với cô ấy, nhưng còn việc tìm người mà anh cần, thì tôi chưa thể tìm ra – Anh
Vậy là từ đó anh luôn bám theo em. Có lẽ từ từ em cũng đã quen với cái tên phiền phức anh rồi.

Tan học...

- Về cùng nha ? – Anh

- Không ! – Em

- Mà kính này của cậu bao nhiêu độ vậy ? – Anh giật lấy kính, đeo lên.

Mấy đứa con gái xịt máu mũi đồng loạt.

- Không biết ! Đó là kính của mẹ tôi. Từ nhỏ tôi đã luôn cảm thấy mờ nhạt với mọi thứ xung quanh, càng ngày, tôi càng cảm thấy mờ nhạt, cứ như là sắp mù tới nơi ấy. Mẹ tôi đưa cho tôi cặp kính, từ đó tôi luôn đeo cặp kính này – Em

- Tay cậu có 1 sợi chỉ đỏ kìa kìa – Anh

- Đâu ? – Em giơ tay lên nhìn, nhưng không có thấy sợi chỉ đỏ nào hết

- Trả nè – Anh đeo kính cho em

Em tròn mắt ngược lên nhìn anh. Lúc đấy em chỉ thấy anh vội quay đi...chẳng biết là sao nhỉ ?

Lần này cả em cũng thấy được sợi chỉ đỏ. Cậu Đức Phi cùng lớp có 1 sợi chỉ đỏ tại ngón út được nối với 1 sợi chỉ đỏ ở ngón út của bạn Kiều Vân cũng cùng lớp.

Anh và em đoán già đoán non khả năng đây là dây tơ hồng, vậy nên cả 2 quyết định thử...

Anh hẹn Đức Phi còn em hẹn Kiều Vân...2 người tỏ tình với nhau...và rồi yêu nhau.

Em mới có thể đính chính lại rằng, đó chính là sợi tơ hồng.

Từ đó, em có nhiều bạn hơn. Mọi người đều biết đến em với khả năng nhìn được sợi tơ hồng.

Ngày hôm nay...

Ngọc Yến – là 1 cô hotgirl cùng khối đến hỏi em sợi tơ hồng của cô ấy.

Em đã nhìn thấy nó, em thực sự hết hoảng...

- Mình không có thấy – Em

Không thể tin được, em đã nói dối. Nhưng tại sao em phải nói dối chứ. Cả em thực sự cũng không biết.

Thật ra, sợi chỉ đỏ của Ngọc Yến được nối với anh...

Giờ em mới nhận ra...tình cảm em dành cho anh.

- Chắc là người đó chưa xuất hiện rồi – Ngọc Yến cười nhẹ rồi bỏ ra khỏi lớp

Em thích anh. Nhưng em không biết tình cảm ấy nhen nhóm từ lúc nào. Em chỉ biết rằng, bây giờ trái tim em đau lắm. Nhưng em là người sống về lí trí, em tự biết mình phải từ bỏ.

- Chiều nay mình cùng về nhá – Anh

Vẫn giọng nói ấy, nụ cười ấy, không sao làm lòng em bớt đau...

- Không ! Mình muốn cậu xem 1 thứ. Hãy tự nhìn đường tình duyên của cậu. Nếu không cậu sẽ phải hối hận đó – Em tháo chiếc kính ra, từ từ đưa cho anh.

Anh nhận lấy kính rồi trở mắt ra nhìn em. Em bỏ đi.

Nước mắt em chảy ngược vào tim. Trái tim em vỡ vụn. Giờ em chỉ biết ngồi 1 góc và khóc.

Những tia nắng yếu ớt cố xen vào không gian đen ngòm...Đã có người hé mở cánh cửa nơi em đang ngồi khóc...Đó là anh...

Ngạc nhiên xen lẫn vui buồn...

- Sao cậu đến đây ? – Em

- Thì mình theo lời cậu nói. Và nó được dẫn đến đây – Anh

Em giật lấy cái kính, em thấy...sợi chỉ đỏ tại ngón út của em đang nói với sợi tại ngón út của anh.

- O...sao lại như vậy ? Người đó phải là Ngọc Yến chứ ? – Rồi em bất giác che miệng lại

- À ra vậy...Vậy ra đây là lí do tại sao cậu ngồi khóc ở đây à ? – Anh

Mặt em đỏ ửng lên...

- Hử ? Vậy là đúng rồi. Cậu thích mình hả ? – Anh

- Ừm – Tiếng Ừm nhẹ của em

Anh vội ôm lấy em...thì thầm

- Vậy giờ em sẽ thuộc về anh – Anh

Rồi, 1 tiếng leng keng vang lên...Như tiếng gió khê nghịch ngợm chiếc chuông gió... Âm thanh trong lành... Đó là tiếng tan biến của 1 linh hồn...kèm theo lời nói nhỏ dần

- Cảm ơn cậu !

Linh hồn anh trai em đã thực sự siêu thoát...

Anh đã làm được hai việc tốt...

1 là việc anh đã giúp cho linh hồn đang kẹt lại nhân gian được siêu thoát.

2 là việc anh đã đem ánh sáng tới trái tim em...

Tình yêu giữa 2 con người kì lạ

1 người thì có khả năng nhìn thấy linh hồn

Và 1 người lại có khả năng nhìn thấy sợi tơ hồng.

2 khả năng kì lạ đã gắn bó 2 người với nhau.

T/g : Tình yêu có thể vụt tắt bởi 1 sự hiểu lầm nho nhỏ...Khi yêu hãy nên tìm hiểu thật kĩ để tránh phạm phải sai lầm...

5. Chương Câu Chuyện Số 5

Tên truyện : Lặng Nhìn Anh (Phần 2)

Như đã biết, em đã chết, em chết vì tình yêu.

Cho tới lúc chết, tình yêu của em vẫn sâu đậm.

Thượng đế thấy tình cảm của em, 1 lòng chung tình, nên ngài đã mở lời :

- Cô bé, nếu có kiếp sau, anh ta và cô không phải là anh em, cô vẫn sẽ chọn ?

- Tôi chưa biết – Em

- Cô hãy suy nghĩ đi

Em tỉnh lại, hiện giờ em đang ở đâu thế này ? Em đang ở trong 1 căn phòng màu trắng, mang đầy mùi thuốc sát trùng. Có vẻ như đây là bệnh viện.

Em nhận ra, hiện tại em không phải là 1 cô em gái ngốc nghếch chết vì tình mà là 1 cô gái 16 tuổi, vừa mới thực hiện xong ca mổ ruột thừa.

Nằm trong bệnh viện, thật là cô đơn.

Em cố gắng cử mình ngồi dậy. Em đi loang quanh trong bệnh viện.

Trên tán lá xanh, mấy chú chim nhỏ xinh cất tiếng hót. Tựa như 1 bản nhạc không lời vậy. Trong cuộc sống hiện đại ngày nay, hiếm có thể tìm được 1 nơi có không gian thanh tịnh như vậy, không khí trong lành, và cảnh đẹp vương vấn chút lòng người.

Em nhìn thấy anh, quả nhiên kiếp này anh có thay đổi, nhưng em vẫn có thể nhận ra anh, bởi anh có khuôn mặt hao hao giống như trước, như lúc anh là anh trai em.

Nhưng, anh đang ngồi trên xe lăn...

Em lần la tới bắt chuyện và biết rằng, gia đình anh đã chết trong 1 vụ đắm tàu, và anh là người duy nhất còn sống sót, nhưng không có nghĩa là anh hoàn toàn bình thường.

Anh cô độc...

Lúc này, thật sự em muốn ôm lấy anh, muốn được che chở cho anh.

Càng ngày, tình cảm em dành cho anh ngày 1 sâu đậm. Không phải bởi vì anh giống anh ấy mà là bởi vì anh là chính anh.

Lần này, Thượng Đế lại tiến đến cạnh em

- Cô đã yêu cậu ta ?

- Vâng ! – Em cương quyết

- Vậy cô quyết định sẽ đón nhận tình cảm và sống tại kiếp này, cho dù đây không phải là nơi cô nên ở ?

- Vâng ! – Em

- Vậy cô đã biết, con người sẽ phải trải qua 3 kiếp luân hồi. Kiếp đầu tiên, cô đã phải chết uống. Bây giờ cô và anh ta đang ở kiếp thứ 2

- Tôi biết ! – Em

- Nếu cô sống ở kiếp này với cậu ta thì đồng nghĩa với việc cô sẽ mất đi 1 kiếp người và cô không thể đầu thai, do đến nơi mà cô không nên tới .

- O...dạ..dạ - Em lúng túng

Có lẽ tình yêu của em chưa sâu đậm đến nỗi mà em phải từ bỏ 1 kiếp người...

Trong khi em đang sầu não, nỗi buồn tựa như 1 dòng sông không có điểm dừng.

Anh đến cạnh em, cười với em.

Nếu thời gian có thể dừng lại, để anh và em mãi mãi có thể bên nhau như bây giờ. Nhưng tiếc quá, đời đâu thể như là mơ...

Em đã nghe thấy, thứ mà em không nên nghe...

Bác sĩ đã nói rằng, anh không chỉ bị thương ở chân mà anh còn bị nhồi máu cơ tim, rất nặng, đang cần tìm người hiến tim cho anh.

Em đã suy nghĩ, kiếp trước em và anh có cùng dòng máu. Vậy có lẽ ở kiếp này, em có thể là người phù hợp để hiến tim chẳng ?

Quả thật, em đã đoán đúng. Nhưng đây có lẽ chỉ là 1 sự trùng hợp mà thôi...

- Ngài Thượng Đế - Em gọi

Ngài Thượng Đế xuất hiện

- Sao ? Cô đã đưa ra quyết định rồi à ?
- Vâng ! – Em cương quyết
- Vậy quyết định của cô là gì ?
- Dạ, tôi quyết định sẽ sống kiếp này cùng anh cho dù mất kiếp sau hay không thể siêu thoát được – Em
- Vậy cô hãy cố gắng dành từng phút, từng giây với cậu ta
Rồi ngài biến mất trong không khí
Em đã đồng ý sẽ hiến tim cho anh, dù đồng nghĩa với việc em chết và không có kiếp sau.
Nhìn anh nằm trong phòng bệnh, chịu đựng cơn đau, em chỉ có thể gửi cho anh :
Lời cảm ơn và lời xin lỗi. Không chỉ vậy, em còn muốn nói với anh : “ Tạm biệt anh ! Em yêu anh !”
Cuối cùng cuộc phẫu thuật hết sức thành công.
Em chết, còn anh sống.
Nếu ở kiếp thứ 3, ta có thể gặp nhau, thì ở kiếp 2 này em sẽ chỉ trơ mắt nhìn anh chết. Vậy nên, cho dù kiếp sau, có gặp lại nhau, em cũng chỉ có thể nhìn anh bên người khác. Chỉ thế là đủ.
Có vẻ như bức tâm thư em gửi trong gió đã được đưa tới bên anh.
Em bây giờ chỉ là 1 linh hồn, dù đang ở cạnh anh nhưng anh cũng không thể nhìn thấy em.
Anh mỉm cười, cho dù nước mắt anh có đang rơi lã chã.
- Anh cũng yêu em !
Ít ra, ở kiếp này, anh cũng đã yêu em. Dù là thật lòng hay giả dối thì em cũng hạnh phúc.
Em ôm lấy anh. Nhưng anh không thể có cảm giác, bởi em chỉ là 1 linh hồn.
Leng...Keng...Như tiếng chuông gió rung nhẹ nhẹ... Trong veo...
- Tạm biệt anh ! – Em mỉm cười rồi tan biến trong gió...
...Cơn gió đầu mùa xuân...

6. Chương Câu Chuyện Số 6

Tôi – Vương Kiệt

Em – Bạch Diệp

Cậu – Bảo Long

Tôi hiện là 1 chàng trai 24 tuổi, vô cùng là bình thường, mọi người thường nói tôi là 1 người hiền lành, tốt bụng.

Còn em là 1 cô gái 23 tuổi với thân hình mảnh mai, xinh xắn, đáng yêu, nhí nhảnh, hay nhõng nhẽo.

Hiện tại, đối với tôi, cuộc sống này thật tươi đẹp, bởi luôn có em bước cạnh bên tôi.

Phải, đúng vậy, chúng tôi hiện đang trong thời gian tìm hiểu nhau, nói chung là đã yêu nhau 3 năm rồi.

Nếu cuộc sông cứ lững lờ trôi qua như vậy thì có phải là tốt hơn không ?

Nhưng đời thực sự chẳng giống như là mơ...hôm nay, cậu về.

Cậu ấy là bạn thân của tôi. Cậu ấy du học ở Mỹ cũng đã tròn 3 năm.

Thật sự, tôi rất không mong có sự hiện diện của cậu ấy ở đây, nhưng biết làm sao được...

Không phải là tôi ghét cậu ấy...cậu ấy là bạn thân tôi mà .

Nhưng...bởi vì...cậu ấy là mối tình đầu của em.

Em lúc trước là 1 đàn em lớp dưới của chúng tôi.

Nghe nói, em đã từng tỏ tình, nhưng lại bị từ chối.

Cậu ấy là 1 người vô cùng lạnh lùng...Có lẽ đây là điểm thu hút ở cậu ấy ?

Thực ra, tôi biết..tôi biết là cậu ấy cũng thích em...nhưng cậu ấy có 1 lí do...lí do khiến cho cậu ấy không thể yêu ai được.

Cậu ấy tự thu mình vào thế giới riêng, không muốn yêu ai và cũng không để ai yêu mình...

Tại sân bay...1 hình nhân kéo vali, chậm chậm tiến về phía chúng tôi.

Thực ra, hôm nay tôi và em đến đón cậu ấy.

Vẫn là cái khuôn mặt lạnh lùng ấy...

Tôi liếc sang nhìn em...

Trời ơi ! Cái gì thế này ? Mặt em đang đỏ ửng lên, cho dù bạn trai em có đang đứng ngay bên cạnh.

Đã 1 tháng kể từ khi cậu ấy về...

1 tháng nay tôi cũng vô cùng là bận rộn...công việc như chất lên thành núi...

Vậy nên thời gian tôi gặp em hầu như không có...

Cuối cùng, bao vất vả mệt nhọc của tôi cũng được đền đáp...

Bây giờ, tôi thực sự rất rảnh...Tôi hẹn em đến 1 quán ăn...

Tôi bước vào...đã thấy em ngồi đó – chiếc bàn bên cạnh cửa sổ.

Sau 1 hồi chăm chú chống cằm nhìn ra ngoài, em mới nhìn thấy tôi. Em vẫy tay ra hiệu tôi đi đến, nở 1 nụ cười hiền.

Nhưng sao hôm nay, tôi thấy, nụ cười của em sao mà gượng gạo thế này ?

Tôi chậm chậm ngồi xuống ghế.

Hai người im lặng 1 hồi lâu...rồi tôi mở lời trước.

- Anh xin lỗi vì thời gian gần đây không tới thăm em được – Tôi

- Anh Kiệt ! Em có chuyện muốn nói với anh – Em

- Em cứ nói đi ! – Tôi vẫn hết sức là bình tĩnh

- Chúng ta...chia tay...anh nhá ? – Em

- Chia tay ? – Tôi ngẩn người

Chẳng lẽ tình yêu 3 năm còn chưa đủ sâu đậm sao ?

Lòng tôi thất lại. Đau lắm !

- Em thật sự rất xin lỗi. Nhưng mình chia tay được không anh ? – Em

- Người đó là ai ? – Tôi chẳng buồn trả lời câu hỏi của em

- Thật ra...người đó...là anh...Long ! – Em

- Là Long ư ? – Tôi nhú mày, nhưng rồi cũng cố gắng thật bình tĩnh.

- Từ lúc em gặp anh Long ở sân bay, em đã dấy lên 1 chút tình cũ. Em đã cố gắng kiềm lòng, nhưng càng ngày nó càng khó nắm giữ hơn. Em không thể kìm nén tình cảm này lâu hơn nữa. Và em cũng không muốn dối trá với anh...Chiều nay, em lại lần nữa tỏ tình với anh Long...Thật không ngờ, anh ấy không hề khước từ nó, mà còn hỏi em có muốn làm bạn gái anh ấy hay không. Em thực sự rất hạnh phúc...- Em nói mà đôi môi không ngừng nở ra 1 nụ cười.

- Ừm. Vậy mình chia tay đi !! – Tôi nói rồi bỏ ra khỏi quán.

Cuối cùng tôi cũng đã quyết định, dứt áo ra đi là cách tốt nhất. Tình chưa nguội, nhưng liệu tôi có thể làm gì khác, khi mà người con gái tôi yêu không yêu tôi cơ chứ ?

Tôi lao đến nhà cậu.

Tôi thấy 1 hình nhân đang nằm trên giường, ôm chặt lấy lồng ngực, không ngừng chịu đựng cơn đau.

Tôi bất giác lao vào.

- Cậu bị sao vậy ? – Tôi

- Mình không sao đâu ! – Rồi cậu nở 1 nụ cười hiền với tôi

- Đừng nặn ra nụ cười méo mó ấy nữa. Cậu bị bệnh gì vậy ? – Tôi

- Bệnh tật gì chứ ! – Cậu vẫn cố cãi

- Cậu bị bệnh tim phải không ? – Tôi

- Sao...Sao cậu biết ? – Cậu

- Tôi đã biết điều đó từ lâu rồi ! – Tôi

- Vậy cậu đến đây làm gì ? Để khiển trách tôi vì đã cướp bạn gái cậu ? – Cậu

- Cũng có thể nói là vậy. Nhưng...cậu nhất định phải làm cô ấy hạnh phúc đấy – Tôi

- Ừm – Cậu nhìn tôi, trầm trồ

Tôi lặng lẽ ra khỏi nhà cậu.

Thật sự tôi vẫn còn rất yêu em, nhưng em yêu cậu ấy, và cậu ấy cũng yêu em, tôi đâu thể ngăn cách 2 người được.

Bây giờ tôi chỉ có thể là người thứ 3, đứng nhìn em hạnh phúc và cũng đứng nhìn em khổ đau...

Hôm nay, em đợi mãi ở đó nhưng không thấy cậu đến. Em đành đến nhà tìm cậu ấy.

Cái thứ đáng ra em không nên thấy thì em lại thấy...

Hình ảnh cậu đang ôm hôn 1 người con gái khác...

Em chạy vụt đi...Lúc em chạy đi cũng là lúc cô gái kia bước xuống...và bỏ đi.

- Đóng kịch hay thật ha ? – Tôi

- Đâu còn cách nào khác chứ ! – Cậu nói mà đôi mắt buồn bã nhìn xuống nền nhà.

Có lẽ chuyện này không chỉ là mình em đau mà cả cậu cũng đau...

Tôi chỉ biết đứng nhìn mà hối tiếc cho tình yêu giữa 2 người.

Hôm nay, là ngày cuối cùng mà cậu ấy còn nhìn thấy bầu trời xanh...

- Cậu thật sự đã hạnh phúc ? – Tôi

- Ừm. Giờ tôi có chết cũng không hối tiếc – Cậu

- Vậy ra cậu chỉ dùng cô ấy như 1 món đồ chơi, thích thì mua , không thích thì bỏ - Tôi

- Có thể cho là vậy ! – Cậu

- Cậu vẫn thái độ ấy sao ? Khước từ người cậu yêu, làm người yêu cậu đau khổ mà cậu chịu được ? – Tôi thực sự đã tức giận.

- Tôi sẽ trả lại cô ấy cho cậu. Hãy gửi dùm tôi 1 lời xin lỗi tới cô ấy – Cậu

- Tôi không cam tâm ! – Tôi nói rồi lao vụt ra khỏi phòng bệnh

...Chạy đến chỗ em...Em đang khóc, đôi mắt đang sưng mọng lên...

- Anh ! – Em nhìn thấy tôi, ôm chặt lấy tôi.

- Anh muốn cho em xem thứ này ! – Tôi nói rồi kéo tay em chạy đến bệnh viện

- Anh...đi đâu vậy anh ? – Em

Chỉ vài phút sau, tôi và em đang ở trước cửa phòng bệnh.

- Ai ở bên trong thế ạ ? – Em

- Là Bảo Long – Tôi

- Là anh ấy ư ? – Nét mặt em trở nên tức giận

- Em hãy vào gặp cậu ấy đi, nếu không em sẽ phải hối tiếc cả đời – Tôi

Em phân vân...nhưng rồi cũng bước vào...

Bây giờ, cậu ấy đang ôm lấy lồng ngực...

- Anh Long ! – Em vội chạy đến

- Diệp à ! Anh xin..lỗi...- Cậu ấy cố nói

- Anh ! Tại sao anh không nói cho em biết ? – Em nói mà giàn giụa nước mắt

- Anh thực sự xin lỗi – Cậu

- Để em đi gọi bác sĩ – Em

Cậu nắm chặt lấy tay em...hấp hổi nói

- Đừng ! – Cậu

Cậu cố cựa mình ngồi dậy, hôn lên trán em

- Hãy yêu thương Kiệt nha ! Cậu ấy thực sự là 1 người tốt ! – Cậu
sau đó..tắc thở...

- Không ! Anh Long ! Không ! – Em cố ôm chặt lấy cậu, nước mắt em giàn giụa.

Đã mấy hôm kể từ khi đám tang của cậu ấy kết thúc...em tự nhốt mình trong phòng, khóc ròng trong nhiều ngày.

Đã 2 năm qua, thứ gì đã qua cũng phải qua rồi...

Em vẫn còn nhớ tới cậu ấy...nhưng em sẽ phải quên đi thôi...

- Oa ! Cô dâu hôm nay xinh quá ! – Mọi người đều tấm tắc khen ngợi.

Cha em dẫn em vào lễ đài. Nơi đó, tôi đang đứng, chờ cha em trao em cho tôi.

Hôm nay, là đám cưới của em và tôi.

Tôi biết, em lấy tôi cũng vì cậu ấy.

Tôi biết em không hạnh phúc nhưng tôi thực sự muốn đem lại hạnh phúc cho em.

Nhưng tôi thật sự chỉ là người thay thế...

Anh biết ! Đây là 1 cái kết happy ending với anh. Nhưng không phải với em. Nếu thật sự có thể, để làm em hạnh phúc, anh nguyện thay người đó chết vì em.

7. Chương Câu Chuyện Số 7

Anh chỉ là 1 gã tiểu phu nghèo...

Em may mắn hơn anh, em được sinh ra trong 1 gia đình giàu có.

5 năm trước, trong 1 lần đi chơi, em vô tình lạc vào rừng...

Khoảnh khắc đầu tiên em thấy chính là 1 chàng trai cũng tầm cỡ tuổi mình. Đang chăm chú chặt củi...

- Bạn ơi, bạn ở đây làm gì vậy ? – Giọng nói em nhỏ nhẹ

- Thì như bạn thấy đó, mình đang chặt củi – Anh chợt dừng tay, quét đi những giọt mồ hôi...

Lúc này, anh mới quay ra nhìn người con gái vừa hỏi mình câu hỏi ấy...

Sững sốt thay, em là 1 người con gái rất đẹp.

Với mái tóc màu đen tuyền thả ngang lưng...cùng bộ quần áo lụa là đầy màu sắc.

Anh nhìn em không rời mắt...có lẽ...đây là cái mà người ta gọi là tiếng sét ái tình.

- Sao bạn lại ở đây vậy ? – Mãi anh mới có thể trở lại hiện thực.

- Mình...Mình bị lạc – Em nói rồi rưng rưng nước mắt.

- Bạn không nên chơi trong rừng đâu, dễ lạc lắm đó. Để mình đưa bạn ra khỏi khu rừng – Anh tiến lại chỗ em, nắm lấy tay em...kéo đi.

Trong tim em, lúc này xuất hiện 1 thứ gì đó rất kì lạ...tim em lúc này đập hơi nhanh...chẳng lẽ...em...đã thích anh...

Câu chuyện nào cũng phải có hồi kết. Anh đưa em ra khỏi rừng, tính quay lại nơi lúc nãy anh đang đốn củi...

Thực sự, anh cũng chưa muốn tạm biệt em, nhưng đâu có lí do gì mà anh giữ em lại chứ...

Tự dưng...Em nắm lấy vạt áo anh...

- Lần sau mình có thể đến chứ - Em nói hơi run run

- Ừm – Anh còn đang ngạc nhiên, chỉ kịp Ừm 1 tiếng

Lát sau quay lại, thì em đã chạy mất rồi...

Sau vài lần em đến...Hiện tại bây giờ em và anh đang yêu nhau vô cùng sâu đậm.

Nhưng do gia thế trái ngược, sự ngăn cấm từ gia đình mà em và anh không thể đến bên nhau...

Em và anh đã cùng nhau trốn đi...

Nhưng người trong làng tìm ra và bắt em về.

Từ đấy, anh chỉ gặp em trong vài khoảnh khắc...

Hôm nay, kì lạ thay...tự dưng lại tới tìm anh...

- Sao em lại đến đây, không sợ cha mẹ em cấm cản sao ? – Anh ngạc nhiên

Sau đó anh chạy ra bên ngoài, ngó trái, ngó phải xem có ai đến không...

- Anh làm gì vậy ? – Em chỉ cười trừ.

- Quan sát xem cha mẹ em có cử người đến bắt em không ? – Anh

- Không đâu ! Hôm nay thì không sao đâu – Em cười tươi rồi nói
Cả ngày hôm nay, em và anh ngồi nói chuyện với nhau...

Anh không 1 chút nghi hoặc gì về việc của em.
Còn em chỉ cười để xua tan mối nghi ngờ của anh.

- Thực ra hôm nay em đến để thông báo cho anh 1 việc – Em
- Em nói đi...- Anh

- Em...Em bị ép phải lấy chồng, vậy nên hôm nay là ngày cuối cùng mà em còn gặp anh. Xin lỗi anh, em đi đây – Em nói khi nước mắt còn đang giàn giụa rồi chạy đi mất.

Anh chỉ còn biết trơ mắt nhìn em...

Vào ngày cưới của em, anh chỉ biết đứng nép 1 chỗ, nhìn em đi cạnh người chồng đã được sắp đặt của em...

Đã được 1 năm qua, không ngày nào anh không nhớ đến em...

Hôm nay, có việc khiến anh phải vào trong phố, anh vô tình gặp em...

Những cảm xúc quen thuộc ngày nào lại ùa về trong anh...Khó kìm chế được cảm xúc. Anh nắm lấy tay em, lúi đi.

- Anh làm gì vậy ? – Em
- Anh muốn nói với em 1 việc – Anh
- Vậy ta nói ở đây đi – Em

Anh chợt dừng lại...Quay lại, đối diện với em...

- Hay chúng ta trốn đi nhá ? – Anh
- Xin lỗi anh. Chúng ta đã kết thúc rồi. Em là người đã có chồng – Em nói rồi quay gót bước đi

Em không còn để ý đến cảm xúc của tôi nữa. Vì...em đã có chồng.

Nơi đây, hiện tại đa số dân đều mắc bệnh tật...Cả em cũng không ngoại lệ, em mắc bệnh lao.

Ở thời này, bệnh lao khá phổ biến, cơ mà cũng chưa có thuốc chữa được bệnh này.

Mỗi lần đi qua nhà em, anh chỉ nghe thấy tiếng ho dài dằng dặc...

Bây giờ, anh với em thì khác nào người đứng nước lã. Nên anh chỉ còn biết đứng nhìn em chết...

50 năm sau, anh hiện giờ đã là 1 ông lão già, không vợ cũng chẳng có con.

Em đã qua đời được 40 năm rồi.

Cuộc sống anh hiện tại vô cùng sung túc, nhà lớn, cơm no, áo mặc...nhưng bên trong căn nhà chỉ có duy nhất mình anh.

Vì với anh, chưa ai đúng hơn là không có ai có thể thay thế được em.

Anh đã già rồi, có lẽ cũng đã sắp chết rồi...

Cốc..Cốc...Tiếng gõ cửa vang lên

Anh chậm chậm đi mở cửa...

1 bà lão tóc bạc phơ, có lẽ còn già hơn cả anh...

- Cậu có muốn cô ấy thuộc về cậu ? – Giọng bà khàn khàn hỏi anh

Anh gật lấy 1 cái...

- Vậy cậu có chịu khó bắt đầu lại từ con số 0 – Bà vẫn tiếp tục hỏi tôi.

- Vâng ! – Tôi cực kì cương quyết.

Rồi bà rút ra 1 chiếc lọ thủy tinh nhỏ, xinh xinh.

- Uống đi. Mong ước của cậu sẽ trở thành sự thật – Bà nói rồi đưa cho anh

Anh nốc toàn bộ lượng nước vào trong miệng...

Lát sau, cơ thể anh nóng lên, đau lắm, đau ơi là đau

- Bà...thứ gì vậy ? – Anh cố hỏi

- Đó là thuốc hồi xuân – Bà nói khi mà khuôn mặt đang cực kì bình tĩnh.

Rồi, anh ngất lịm đi. Khi thức dậy, anh đang ở đâu thế này ?

Anh đang ở trong 1 căn nhà lớn...1 người phụ nữ và 1 người đàn ông đang đứng vây quanh anh...

Anh cố cất lên tiếng, nhưng anh không thể nói được, chỉ phát ra được những tiếng khó hiểu như oa oa,...

Nói chung quy lại, bây giờ, anh chỉ là 1 đứa trẻ...

21 năm sau, anh cũng là chàng trai 21 tuổi...

Anh nhận thấy, thế giới đang ngày 1 hiện đại...khác xa với lúc trước rất nhiều...

Tiếc thay, anh lại chưa gặp được kiếp sau của em...

Chẳng lẽ, chúng ta thật sự không có duyên.

Ngày hôm nay, anh vô tình va phải 1 cô gái, cô ấy rất giống em.

Qua xin lỗi và vu vơ nói vài câu, anh mới thực sự chắc chắn rằng đó là em.

Bởi tính cách của em, cũng hoàn toàn không thay đổi.

Từ khi ấy, anh bám theo em rất nhiều. Cũng đã từng tỏ tình rất nhiều. Nhưng em chẳng mấy may quan tâm, lần nào cũng chỉ nói : “ Em chỉ coi anh như người anh trai của em thôi”

Anh cũng đã làm nhiều cách để tán tỉnh, nhưng em vẫn không yêu anh.

Rồi 1 ngày, em bị bắt cóc.

Trong cơn hoang mang đến tột cùng, anh chạy luôn đến đó, chẳng quan tâm việc ở đó nguy hiểm tới cỡ nào.

- Anh ơi ! Chạy đi anh, cứ để mặc em – Em hét lên thật lớn, đôi bờ mi trực trào nhưng giọt lệ trong suốt.

- Không ! Tôi sẽ thế chỗ cô ấy – Anh

- Chúng mày im hết đi ! – Nói rồi tên đó rút trong người ra 1 khẩu súng.

- Con bé kia, bố mẹ mày không còn quan tâm tới mày nữa. Họ không thèm mang tiền đến đây. Tao buộc phải giết mày thôi

Đoàng...Viên đạn lao với vận tốc ánh sáng về phía em.

- Không ! – Anh lao ra đỡ

Hự...Rồi viên đạn ghim hẳn vào lồng ngực anh.

- Không ! Anh ! – Em khóc

- Anh xin lỗi. Dù anh chết thì anh cũng muốn nói với em “ Anh yêu em” – Anh nói rồi chìm sâu vào giấc ngủ - 1 giấc ngủ vĩnh hằng.

Cảnh sát lúc này mới xông vào.

Em vẫn ôm chặt lấy anh, nói :

- Em thực sự cũng yêu anh, nhưng anh đâu biết rằng, em cũng đã phải kìm nén tình cảm của mình chứ. Bởi, em cần phải thực hiện được ước mơ – Em cố nói, rồi nước mắt giàn giụa.

Anh tan biến...Em tròn mắt nhìn...1 giọt lệ vẫn còn đang đọng lại nơi khóe mắt.

Thật đáng tiếc, tình yêu dài hạn giữa 2 con người...

1 người đã sống gần 2 kiếp chỉ để lấy được tình yêu của cô gái ấy.

Và để rồi, anh đã chết khi người con gái đó yêu anh.

Nhưng...cô cũng phần nào hiểu được nỗi đau mà kiếp trước anh phải chịu...

Tiếc thay...đó cũng chỉ như 1 giấc mơ...

Những kí ức tình yêu ấy, thảm họa của ngày hôm ấy...tất cả kí ức thuộc về anh và có anh đều biến mất...chẳng ai còn nhớ về anh, và cũng chẳng ai nhớ anh là ai.

8. Chương Câu Chuyện Số 8

Em là 1 cô gái 16 tuổi, ai cũng nói em ngốc. Có lẽ, em ngốc thật !

Anh ngược lại với em, anh là 1 người rất thông minh, 1 hotboy đẹp trai, nhà giàu. Nói chung anh cực kì là hoàn hảo. Anh hiện là đàn anh của em.

Em là 1 cô gái quá ngốc, tới nỗi, em thậm chí yêu anh nhưng em lại không biết.

Anh cũng yêu em, nhưng anh sợ trái tim anh tổn thương. Sợ khi anh nói yêu em, em sẽ xa lánh anh, nên anh tự gồng mình kìm nén cảm xúc.

Lần đầu tiên em với anh đụng mặt cũng là lần đầu tiên 2 con tim cùng hòa chung 1 nhịp đập, cho dù đó chỉ là 1 khoảnh khắc.

Em vô tình đụng vào anh khi em đi qua. Chồng sách em đang cầm trên tay, ào ào rơi xuống đất. Đôi mắt kính gọng đen em đang đeo, cũng rơi theo.

Anh cúi xuống nhặt hộ sách cho em...

- Mình xin lỗi.

Em cũng cúi xuống nhặt sách lên.

- Không sao đâu.

Bất cẩn, tay em và tay anh chạm nhau. Em đỏ mặt, nhưng em thật sự chẳng biết ai đang nhặt sách hộ mình, bởi không có kính, tầm nhìn của em vô cùng là hạn chế.

- Nhặt xong rồi. Xin lỗi bạn nhá.

Bây giờ, anh mới ngược lên nhìn em. Anh tròn mắt. Trước mắt anh, 1 người con gái xinh đẹp với mái tóc màu nâu đang phát phơ, đôi mắt màu tím tuyệt đẹp, thu hút mọi ánh nhìn. Trong đôi mắt ấy, tựa như chứa cả 1 rừng hoa violet.

- Đã nói không sao rồi mà. Lỗi đó đáng ra là của mình mới phải.

Nói rồi em gãi đầu gãi tai, chỉ biết cười trừ.

Nụ cười em cũng thật đẹp, chiếc má núm đồng tiền để lộ hàm răng khểnh trông cực yêu.

Anh ngẩn ngơ 1 hồi.

Em nhặt chiếc kính gọng đen lên đeo. Em mới biết rằng, người nhặt sách hộ em là hotboy của trường. Dù anh rất đẹp trai nhưng...

- Xin lỗi, em không nhận ra senpai. Em xin phép đi trước.

Nói là làm, em tính vọt đi thật nhanh...bởi, lũ con gái mà biết sự việc lần này thì em chỉ có chết. Nhưng đôi bàn tay ấm áp của anh đang giữ chặt lấy cổ tay em.

Dường như, lúc đấy, nhiệt độ của 2 ta đang hòa quyện lại với nhau.

Thình...thịch...thịch....Tim em đang lệch nhịp.

1 đàn chị lớp trên đi qua. Em vùng khỏi đôi bàn tay kia, giật mình, chạy vọt đi.

Lúc này, trong lòng em có chút cảm giác gì đó gọi là tiếc nuối...

Còn anh, trái tim anh đang đập thình thịch lên rồi.

Anh đang tự hỏi, “ Tại sao mình lại giữ cô gái ấy lại ?” .

“ Mình thích cô gái ấy sao ?”

Em chạy đến thư viện. Sau 1 hồi cắt đám sách mà em đã đọc xong. Em trở lại với vài cuốn khác trên tay. Ngồi vào bàn và đọc ngẫu nhiên.

Thật ra, em rất thích đọc sách, đơn giản bởi vì đọc sách rất thú vị.

Ở trường, em bị mọi người kì thị. Vì em là 1 cô gái kì lạ, khó gần, suốt ngày cắm cúi vào sách...

Đã 1 tuần qua...Anh chàng hotboy đung mắt em suốt ngày tới lớp em. Làm cho đám con gái cứ nhao nhao cả lên...

Đối với em, tất cả chỉ là “ Phiền phức”. Bởi không gian riêng đang bị lấn chiếm. Biết là lớp đã ồn rồi, nhưng giờ còn ồn hơn. Làm sao tập chung cho nổi.

Nhưng hình như con tim em đối đầu với lí trí hay sao ấy ?

Tim em thì lại đập thình thịch liên hồi. Và 1 chút cảm giác kì lạ đang lan nhẹ khắp thân thể em.

Tại chỗ anh :

- Anh hẹn hò với em nhé ? – Hs nữ

- Thôi. Chúng ta còn là học sinh mà – Anh cười trừ.

Đám học sinh nữ xôn sang hết cả lên...

- Mà anh hỏi tí nha ? Cô gái kia là ai vậy ? – Anh

- Anh thích con nhỏ đấy sao ? – Hs nữ 1

- Anh chưa thấy qua cô gái đó bao giờ hết – Anh

- Cô ta là Hồng Hạnh. Nhỏ đó kì quặc dã man. Suốt ngày thấy đọc sách. Rõ ràng là chỉ là 1 con ngốc. Nhìn bề tri thức chứ trong đầu chả biết cái quái gì cả. Bài học đơn giản thầy cho cũng không biết làm. Xì ! Vậy thì làm nên trò chống gì chứ - Hs nữ 2

Em nghe thấy, nghe thấy hết. Có lẽ, thật sự em quá ngốc. Nhìn bề tri thức thật, nhưng bên trong em chẳng có gì cả. Em đã rất cố gắng, đọc rất nhiều sách. Nhưng cố gắng của em chưa bao giờ bằng chỉ số IQ tự nhiên của đám người bọn họ.

Em muốn khóc...muốn khóc lắm rồi. Em bình tĩnh bước ra khỏi lớp, đi đến phòng WC nữ.

- Mấy cô nói gì mà kì quặc. Nói xấu người khác như vậy không biết xấu mồm à ? – Anh nói rồi bỏ đi.

Trong nhà WC, em ngồi, ôm mặt mà khóc. Từng giọt lệ ấm nóng lăn dài trên 2 gò má. Vài giọt còn đọng lại trên mí mắt.

Em nghĩ, khóc sẽ xua tan được nỗi buồn. Nhưng sao em khóc hoài mà không thấy đỡ hơn. Em rửa lại khuôn mặt nhờ nước mắt kia.

Bước ra khỏi phòng WC nữ với khuôn mặt ưu sầu. Em thấy anh.

Anh dựa vào lan can, nhìn về phía em.

- Em không sao chứ ? – Anh quan tâm.

- Dạ ! Không sao đâu ạ ! – Rồi em cười để xua tan đi mối nghi hoặc trong anh.

Anh muốn giữ lấy nụ cười ấy, muốn nụ cười ấy là của riêng anh.

Nếu em khóc, anh cũng chỉ muốn em khóc vì mình anh.

Có lẽ, anh hơi ích kỉ nhỉ.

Tan học, em lại ngồi ở thư viện đọc sách...

Nhìn qua biển chữ, đầu em cứ ong ong hết lên. Em gục xuống bàn, ngủ say.

Reng...Reng...Tiếng chuông báo động vang lên.

Thư viện rất vắng người, hiếm có người tới đọc sách. Vậy nên, nếu có thì chỉ có cô trong coi thư viện thôi. Tiếc là cô ấy hôm nay nghỉ bệnh rồi, nên trong thư viện, còn lại 1 mình em ngủ, ngủ trong đám cháy.

Thực ra, nơi bị cháy là phòng giáo vụ, nhưng do gần thư viện nên lửa đã bén tới tận đây. Mà thư viện lại lắm sách, chắc đám cháy sẽ lớn lắm đây.

Mọi người đều đã đi ra...

- Hồng Hạnh đâu rồi hở mấy em ? – Anh lo lắng.

- Chắc nhỏ về rồi. – Hs nữ

Anh không tin, trực giác mách bảo anh rằng em vẫn còn đang ở trong đấy.

Anh lao vào đám cháy, mặc cho sức ngăn cản của mọi người.

Anh chẳng biết tìm ở đâu. Ngoài việc biết em là 1 cô gái mạnh mẽ, cô độc và có phần yếu đuối, anh chẳng còn biết gì.

Anh chợt nhớ ra em thích sách, hẳn sẽ ở thư viện. Dù không chắc em còn trong trường, nhưng anh không quan tâm, trái tim anh đang mách bảo, em ở trong đấy.

Quả thật, em ở trong đấy.

Anh không thể kìm nén tình cảm nữa rồi.

Mọi người hẳn muốn biết : Liệu anh nhanh tay cứu lấy tình yêu hay thần chết nhanh tay đón em.

Em bất tỉnh ở trong đấy.

Giờ, anh cũng chẳng thiết tha gì việc đi ra nữa. Anh tới muộn mất rồi.

Không cứu được em, thì anh nguyện chết cùng em.

- Hạnh ! Sao em nỡ bỏ anh chứ ? Anh chưa kịp nói với em, chưa kịp thể hiện tình cảm dành cho em. Dù muộn anh vẫn muốn nói : “ Anh yêu em” – Anh

Khụ...Khụ...

- Anh ?

- Hạnh ! Em tỉnh rồi à ? – Anh

- Anh biết tên em ? Mà thôi, chẳng quan trọng, ta đang ở đâu thế này. Trường bị sao vậy ? – Em

- Đúng là ngốc mà. Thôi giờ ta đi ra thôi – Anh

Em ngồi bệt xuống đất, kéo lấy gấu áo anh.

- Em sao vậy ? Thôi đành vậy ! – Anh bế em lên như 1 nàng công chúa.

- Bỏ...xuống – Em đỏ mặt.

- Không thích – Anh cố chấp.

Em cảm thấy rất kì lạ. Tim em đập rất mạnh, nó đang hạnh phúc đúng hơn là đau đấy.

Em nhớ ra, lúc em còn đang lim dim...Em nghe thấy ai đó nói...

“ Anh yêu em”

Chẳng lẽ là anh...

Nhưng cảm giác khi yêu là như thế nào ?

Em cũng quá ngốc để hiểu.

Nhưng qua mấy câu chuyện tình cảm lãng mạn, em nhận thấy. Có vẻ thích là cảm giác xuất phát từ con tim. Khi cạnh người đó...tim ta chệch nhịp, lúc nào cũng nghĩ tới người ấy. Còn yêu là gì thì em thật sự chưa biết.

- Anh à ! Yêu và thích có khác nhau nhiều không ?

- Anh nghĩ là khác 1 chút – Anh

- Vậy em nói em thích anh mà anh lại nói anh yêu em thì có khác nhau ?

- Anh nghĩ là nó cũng hơi giống nhau.

- Vậy...Em thích anh...- Nói rồi em cố gượng mình hôn lên trán em.

- Hả ? – Anh sửng sốt.

- Em nói thiệt chứ ?

- Vâng ạ ! Vì em chỉ biết thích là gì nên em chỉ có thể nói thích anh chứ chưa thể nói yêu anh

- Vậy anh cũng thích em.

Em và anh cùng bước ra khỏi đám cháy. Hai con tim đang hòa chung 1 nhịp...Hai bàn tay này, đang nắm chặt lấy nhau. Chắc chắn sẽ không để vượt mất nhau.

Tình yêu có thể ở ngay trước mắt ta, nhưng chỉ người biết mạnh dạn nói rõ thì mới nắm được tình yêu của mình. (T/g chỉ những cái người mà mình yêu người ta, người ta cũng yêu mình ấy thôi. Chứ người ta hem yêu mình thì chớ ảo tưởng nhá. Đây là câu chuyện cuối cùng để kết thúc cho Tình Yêu Và Định Mệnh. Thanks minaaaa)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-va-dinh-menh>